

мі верієм ся до міністра, котрий поплив кораблем, зіставивши Петра в морі.

Коли корабель прибув до призначеного місця, моряки припиляли його до берега і ожидали в пристані хвилі, в котрій мали відплисти назад. Тимчасом порозходили ся по місті, зіставивши зини сторожу, котра стерегла корабель від якого ушкодження.

Міністер опустил корабель і пішов межі люди та панав собі коні, щоб поїхати до міста, в котрім Зулима нетерпеливо очікувала свого мужа. А показавши капітанови корабля, щоб не відпливав, як довго він не верне ся, сів відтак до воза і поїхав в дорогу.

Питаючи ся від міста до міста, від села до села, зайхав він за якийсь час до сего міста, де мешкала Зулима при щоденних трудах разом зі старими родичами. Клопоту жадного він не мав як має говорити перед Зулимою, бо Петро, заким зістав викинений в море, розповів йому все, а він записав собі все точнісенько до книжочки. Він того і не надіяв ся, що Петро жне, але гадав, що вже давно пожерла його морська риба і він тепер безпечно возьме Зулиму за жону, певийніше чим тоді, коли вона була дівчиною і украла її розбійники з рідного дому.

Якийсь проводир показав йому за добрі гроші дім кунця старого Онисима. Візник тріснув батогом і зі скорістю блискавлиці зайхав на обійсте.

Онисим гадаючи, що то повертає його син Петро з дороги, дуже урадував ся і вибіг скоренько з помешкання, щоб сина привитати. За ним вибігає старенька мати Марися, щоб взяти його в обійми, а дальнє біжить Петрова жінка Зулима з своїм ангелятком Онуфрійком на руках, щоб представити його батькови, яко здорового і з уст його почути хоч одно слівце, котрого вже довгий час не чула.

Але отець дуже застановив ся, коли замість сина побачив якогось чужого, незнаного, красю прибраного пана, якогось чужоземця в такім строю, якого в своїм життю ніколи не бачив. Помімо того, щоб показати, що його дім отвертий для всіх гостей, що його відвідують, просить не знакогого чужинця до мешкання і роздумує що він властиво приїхав.

Зулима-ж коли побачила, що той сам міністер, з котрим, заки викрили її розбійники, мала стати під вінець, стала як прикована до землі. Дивно то їй стало, яким способом міг її батько довідатись, що вона жне тут.

— Скажи мені, післанче мого батька, звідки ти довідав ся, що я тут проживаю? — спитала вона у його.